

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

ר"ת	יציאה	כניסה
21:59	20:23	19:07
21:56	20:25	19:23
21:59	20:26	19:17
21:57	20:23	19:26

ירושלים
תל אביב
חיפה
באר שבע

פרשת מטות • כ"ד תמוז תשפ"ב • גליון 781

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" ע"ש מוהר"ן מברסלב זיע"א

רח' שמואל הנביא 13 ים-ת.ד. 50226 • טל: 02-5812210
פקס: 02-5812252 • מייל: al5308000@gmail.com

הוא הרבה יותר מהגון, לכן אנחנו מעונינים להוסיף לך על הסכום החודשי. אבל לא מהחזרה הבא, אלא כבר מעכשיו.

אני מסופק אם אי פעם התנהלה שיחה כזאת. ששוכר יתקשר לבעל הבית ויציע לו מיוזמתו להעלות את השכר?!

התלמיד שלי התרגש מאוד, אך שלל את זה מכל וכול: "ישר כוחכם עם המחשבה ועל הרגישות. אכן גם לי מעלים את שכר הדירה, אבל לא היה בדעתי להעלות לכם ולא אקח מכם סכום נוסף בשום פנים ואופן. אתם זוג צעיר. תחסכו לעצמכם כדי שתזכו לקנות דירה בעתיד בעזרת ה'..."

השוכרים התווכחו ודרשו בתוקף להוסיף לבעל הבית שלהם כל סכום שבעל הבית שלו יוסיף לו!

שיחת טלפון מבורא עולם

אני שוב מדגיש שזה מעשה אמיתי, כי זה נשמע סיפור הלקוח ממחזות המדע הבדיוני. בעל המעשה סיפר לי בעצמו וגם הוא לא האמין שדבר כזה יכול לקרות. ומעבר לכך שזהו מעשה נפלא של אהבת ישראל, יש בו גם חיזוק עצום באמונה בהשגחה פרטית ובפרט בעניין הפרנסה שאין טעויות ואין דרך הטבע כלל.

אנשים בוכים ומתלוננים: הכול יקר לי, אני לא גומר את החודש, בעל הבית לא מתחשב במצב ואפילו מנצל אותי, מה אני אעשה, אין לי עבודה, השכר שלי נמוך, לאף אחד לא אכפת, הממשלה, שר האוצר, המשבר בדור, אין מי שיעזור לי וכו' וכו'.

תתבוננו בסיפור הזה ותחשבו: אם שוכר חושב על בעל הבית שלו ודואג לו ולמשפחתו, למרות שדרכו של עולם היא שהשוכר רואה בבעל הבית שלו עושק ומנצל ומנסה להוריד את המחיר כמה שיותר - על אחת כמה וכמה בורא עולם, שהוא אבא שלנו ואוהב אותנו, הוא יודע בדיוק מה עובר עלינו. הוא יודע בדיוק שהמחירים

המשך בעמ' 3

מאמר ראש הישיבה

ההיסטוריה חוזרת

השיחה שלא הפתיעה

זה סיפור אמתי מהימים האחרונים. אחד התלמידים שלי סיפר לי זאת ממקור ראשון:

הוא ידע ששיחת הטלפון הזו תגיע, והטלפון אכן לא הכזיב. בתוך עמו הוא יושב, וכמו כולם, גם הוא שמע שנבואת חז"ל שהיוקר יאמיר בימות עקבתא דמשיחא - מתקיימת. החברים שלו סיפרו לו ששכר הדירה שלהם עלה בצורה משמעותית. בכל הארץ המחירים עולים, ובפרט באזורי הביקוש. הוא גר בירושלים, איזור ביקוש למהדרין. הוא ידע שייתכן מאוד שגם בעל הבית שלו יעלה לו את סכום השכירות החודשית.

כשראה על הצג את שמו של בעל הבית, הוא כבר תיאר לעצמו לשם מה הוא מתקשר. "תראה", אמר לו בעל הבית, "אנחנו אוהבים אותך, אתה משלם בזמן, אבל אתה יודע, גם לנו עולים המחירים וכו' וכו' והנה החוזה עומד להיגמר, ואנחנו שוקלים בחוזה הבא להעלות לך את המחיר בחמש מאות שקלים..."

הוא קיבל את זה בהבנה ובאהבה וסיים את השיחה. התלמיד הזה שוכר דירה בירושלים, אבל הוא בעצמו גם משכיר דירה בעיר אחרת, מאוד מבוקשת. הדיירים - זוג צעיר, והמחיר נוח וזול משמעותית מהמחירים שבאותו

בורא עולם, שהוא אבא שלנו ואוהב אותנו, והוא יודע בדיוק מה עובר עלינו. הוא יודע בדיוק שהמחירים עולים, הוא יודע בדיוק שקשה לנו, והוא בוודאי לא "מפקיר" אותנו לגורלנו.

האיזור, שעלו מאוד מאז חתימת החוזה הראשון של הזוג.

השיחה שכן הפתיעה

לבו של התלמיד לא הניח לו להעלות להם את השכירות. הוא סבל רבות מבעלי דירות ואמר לעצמו 'מה ששני עלי לא אעשה לשוכרים שלי'. שוכרים חיים בסוג של אי ודאות, ולפני חתימת החוזה האחרון הם רצו לדעת לאן הרוח נושבת. הוא הרגיע אותם ואמר שהוא לא מתכוון להוציא אותם מהדירה ונתן להם אופציה בחוזה לשנה נוספת באותו מחיר.

אמנם הכול מתייקר, והריבית עולה, והמשכנתה מתייקרת, וגם מחירים של הדלק ושאר מוצרי הצריכה מאמיר, וערך הכסף נשחק, והייתה לתלמיד שלי הצדקה מוחלטת לדרוש עלייה בשכר. אבל הוא נותר נאמן לעקרונות שלו.

והנה, יום אחד הטלפון שלו מצלצל. זה היה השוכר. הוא עונה. חושב אולי ישנה תקלה בדירה הדורשת טיפול. לאחר פתיחה בדברי שלום, ניגש השוכר לעניין:

"תראה, פלוני, כל החברים שלנו מספרים לנו שמעלים להם את מחירי השכירות, וחשבנו לעצמנו הרי גם אתה בעצמך שוכר, ומן הסתם גם לך מעלים את השכר החודשי, והרי יש לך ילדים רבים בבית בלי עין הרע, ואנחנו יודעים שהמחיר שבו אתה משכיר לנו את הדירה

הרגע שכולם חיכו לו

הרב שלום ארוש שליט"א חוזר לשיעורו השבועי

מידי יום חמישי | בית כנסת ע"ש חללי צה"ל, הסביון 7, חולון | 21:00

כנסת ארבע

”כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש”

מכלול בתוכינו זהו ליבון פינמי שהוא הרבה יותר עוצמתי מאשר מקווה, שאותו ליבון מזכך פעם אחר פעם את אותו כוח הרע המולד אצל כל אחד מאיתנו.

הנה הנה זוהי הדרך, זה המרשם להגיע לאותו דרגת זיכון ועונג עילאי ששום דבר בעולם לא ישווה לו!

אלא... שלעצה הזאת גם היא צריכה העצה, כי מי כמו כל אחד מאיתנו יודע עד כמה לא קל להגיע למצב של חמימות הלב, עד כדי שהיה לנו דיבורים חמים... דיבורים שילבנו ויזכנו וינקו מאיתנו את כל אותם מוגלות וכדו'.

אלא שתמיד לבעל העצה לצדיק הנאמן לרופא הנפשות יש עצה לכל שלב, והיא הצעקה, "פה צעקה בין בתורה בין בתפילה" בשביל להוציא את המוחין מתעלומתן!!! קובע הצדיק האמת.

צעקה היא גם משהו מאד מעשי ומכני בהתחלה, יש בה משהו פיזי שגם אדם ללא טיפת חמימות בלב יכול לבצע!

אלא שדווקא צעקות כאלו פעם אחר פעם יכולים להביא את הארת המוחין להתעוררות הלב.

ממש כנגרטור שמושכים באותו חוט פעם אחר פעם עד שנדלק ומלהיב את כל הסביבה.

הש"י יתן לנו את אותה תמימות אמינית להתחדש בעצות המתוקות והמושלמות כל כך של הצדיק, ונזכה לאושר בלתי נדלה על ידיהם אמן. (מיוסד על פי תורה קנו, וכ"א בליקוטי מוהר"ן)

כבר גילה לנו רבי נתן שיש בה את כל התקווה המקוות, זה לא סוד שמים מטהרים מכל טומאה וחלאה. "מקווה ישראל מושיעו בעת צרה!"

אבל עדיין האם יש מקווה פינמי, האם יש את אותם מים שיכולים לחדור פנימה לעומק החומר ולזכנו ולטהרו מבפנים, ובמילים אחרות האם יש את הדרך או המרשם שהביא את רבי זושא למה שהביא אותו, וכמוהו גם את כל אותם צדיקי הדורות כל אחד לפי מדריגתו הרוחנית,

האם זה מציאותי בכלל גם לאנשים מגושמים כמונו, חומריים ונכשלים גם הם יכולים להגיע למצב של אותה טהרה וזכות עד כדי שיחושו באופן טבעי לחלוטין את הנעימות האין סופית שיש בכל דבר שבקדושה, "כלתה נפשי אחרך..."

והאמת היא... שמקווה של מים אמנם אין... אבל מקווה של אש יש גם יש...

זוהי העצה הכל כך פשוטה, כשאדם זוכה לדבר ולהוציא את רצונותיו להש"י בחמימות הלב "חם ליבי בקרבי בהגיגי תבער "אש" דברתי בלשוני".

אותם דיבורים שיוצאים מעומק הלב שלנו להש"י, גם אם בעיניים שלנו, הם לא עושים ומשפיעים בנו איזשהו שינוי דרמטי יתר על המידה, אבל הדבר המיידי שזודאי

הרה"ק רבי זוסיא מאניפולי זיע"א התבטא פעם ואמר "כשאני יבוא לעולם הבא לא אקבל גן עדן על כל היגיעות ועבודת הש"י שעבדתי את קוני, והסיבה לכך המשיך ואמר: כי זה היה התאוה והתענוג הכי גדול בשבילי... ולא היה לי שום יגיעה בזה.

אמנם המשיך הצדיק ואמר... אבל על אותם יגיעות שהתייגעתי עד שהגעתי לאותה מדריגה שזה היה הדבר הכי נעים בשבילי, על אותם שנים אני יקבל שכר!!

אמרה זו מחדדת לנו את הידיעה הכל כך אמינית, עד כמה עבודת הש"י וקרבת אלוהים הם הם התאוות האמיתיות והנעימות הנצחית לאין שיעור וערך כמה שכל מה שיש לעולם הזה להציע גם יחד.

אלא שלזה עצמו צריך עצה!

האיך אנשים כערכינו יכולים להתקרב ולו במעט לכוה רמה של נקיון וזכות פנימית, שנצליח לבטל את הרע מקרבינו, את אותם תאוות מציקות ומידות רעות שהורסים כל חלקה טובה במשך חיינו וכמאמר חז"ל "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מהעולם", ולהגיע על ידי זה לאותו עונג ונעימות רוחנית של "עין לא ראתה אלוהים זולתך".

אמנם הש"י נתן לנו מתנה שנקראת מקווה, ובמתנה זו

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט
בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"
*3030 קו ההלכה הספרדי:

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה "חוט של חסד"

שאלות שנשאלו בקו ההלכה

מכיון שאני לומד הרבה נושאים יחד לכן אני רגיל להדביק סימניה על הספר במקום שבו סיימתי לימודי בפעם האחרונה (הסימניות הצבעוניות שנדבקות על הספר עם סימון חץ) האם מותר לי להדביק את הסימניה בשבת?

אף שאסור להדביק ניירות בשבת ומי שמדביק ניירות עובר על איסור תופר. (שלחן ערוך סימן ש"ט סעיף י"ד) בכל אופן את הסימניות הנ"ל מותר להדביק, והסיבה משום שיש להם קצה שאינו מודבק ועשוי באופן שאדם יוכל לתלוש את הסימניה ולהעביר אותה לדף הבא, וזה נחשב ל"בית אחיזה" שכל דבר שיש לו בית אחיזה מוכיח שלא נעשה לקיום ולא נחשב לתפירה, ולכן מותר. על פי השלחן ערוך סימן ש"ד סעיף י'.

חברים ישבו יחד ורוצים להבהיל את חברים המשותף בצחוק, האם מותר הדבר?

מבואר בשלחן ערוך שאסור לצער את חבריו וזה נחשב בגדר "אונאת דברים" שאסורה. שלחן ערוך חושן משפט סימן רכ"ח סעיף א'. ובשלחן ערוך נפסק שאם אירע לחבירו נזק בעקבות הבהלה, אף שפטור בדיני אדם חייב לשלם כדי לצאת ידי חובה כלפי שמיים. שם סימן ת"ב סעיף ל"ב.

אומרים שגם לקם משנתו בבוקר, אבל לדברים אחרים שהצריכו ליטול אחריהם ידיים אין צריך דווקא בכלי אלא יעביר את ידיו תחת זרם המים ג' פעמים בסירוגין. (כלומר פעם ימין ופעם שמאל כך יעשה שלש פעמים). אור לציון (חלק ב' פרק א' הלכה ט"ו)

ישנתי לילה בבית מלון ובבוקר כשקמתי משנתי וחפשתי כוס לעשות נטילת ידיים של הבוקר לא

מצאתי, האם אני יכול לעשות נטילת ידיים בלי כלי ולברך על נטילת ידיים?

אף שלכתחילה ראוי להקפיד על כלי גם בנטילת ידיים של בוקר, מכל מקום אם נקלע למצב שבו אין לו כלי יכול ליטול ידיו תחת הברז שלש פעמים לסירוגין ויכול אף לברך על נטילת זו. (אור לציון חלק ב' פרק א' אות ה').

בזמן חזרת השליח ציבור כשהציבור אומר "מודים דרבנן" האם צריך לעמוד או שאפשר לשחות מעט כשהוא יושב?

בשעת אמירת מודים דרבנן יש לעמוד ולכרוע, ולא יאמרנו מיושב אלא אם הוא זקן ביותר או חולה. ארחות חיים (תפילה סימן מד) והביאו בית יוסף סימן קכ"ז.

אדם שיוצא מהשירותים לאחר עשיית צרכים, או שנטל ציפורניו האם צריך ליטול ידיים דווקא עם כלי או שאפשר להעביר ידיו תחת הברז?

כל הדברים הללו אינם צריכים נטילת ידיים בכלי, שלא הצריכו נטילת ידיים בכלי אלא רק לסעודה ויש

מסירות נפש על התפילין

במחנה העבודה בסביר היה נער פולני בשם חיים שפירא מהעיר לומז'ה, כאשר פרצה המלחמה הקשה נאלץ לנדוד הנער הצעיר ולעבור תלאות קשות עד שהגיע אל המחנה הנורא. ישב הנער ונזכר בימים בהם למד בישיבתו הקדושה, כיצד פתח את הגמרא ולמד פלפול מעניין, דן בפוסקים ועבר לאחרונים. נזכר בימים בהם היה בביתו הנעים יחד עם משפחתו. כמעט ואיבד תקווה אך מזכרת אחת ונותרה לו מבית אבא, התפילין אותם לקח והסתיר בתוך בגדיו הם אשר החיו את נפשו מדי יום ביומו, במסירות שמר עליהם והקפיד שאף אחד לא ידע על קיומם, שאם חלילה יגלו השומרים את האוצר היקר יחרימו ויענישו אותו בחומרה.

בכל בוקר היה מתעורר חיים עוד לפני שהשמש מציצה ומתחת לשמיכתו היה מניח תפילין ומברך בכוונה, מתפלל תפילת שחרית בהתרגשות עצומה ומיד חולץ את התפילין ומטמין בתוך חולצתו.

ביום שבת נקרא חיים הצעיר לשליחות כלשהי, להגיע אל אחד מהמחנות באזור. כאשר הגיע אל המחנה ביצע את השליחות שהוטלה עליו ופנה לדרכו, ביציאה מהמחנה שמע קול שירה: "אל גינת אגוז ירדתי לראות באבי הנחל". הטה אזנו ברוב קשב והאזין למילים הנשמעות, התרגשות אחזה בו, לרגע חשב שהוא עייף מהדרך ומדמיין את השירה אך הקול היה ברור ומוכן, חיפש הנער אחר השירה ומצא אותה, מאחורי שיח יושב לו יהודי סבוגר בעל זקן ארוך ופאות ארוכות בצדדי לחייו, עניין עצומות והוא ממשיך בשירתו.

נגש אליו הנער וניסה לדבר איתו אך היהודי סירב להתייחס אל הנער שנראה כמו ילדי הגויים. "אני יהודי" קרא לעברו, "השירה שלך מרגשת מאוד ומזכירה לי את בית אבי ואימתי" אך לשווא היהודי אפילו לא הראה טיפה של התייחסות לדבריו. הוציא הנער מכיסו את התפילין והראה לו, באותו הרגע כאילו התעורר לחיים ובהתרגשות קרא: "אוי... חמש עשרה שנים שלא הנחתי תפילין" ופרץ בדמעות כמו ילד קטן, אבל היום לא אוכל להניח, יום שבת היום".

התחיל היהודי לספר לחיים הצעיר ששמו הוא נחמן ברנוב והוא נשפט 20 שנות עבודה במחנה בסיביר על שעסק בלימוד תינוקות של בית רבן, חלפו להם כבר חמש עשרה שנים ונותרו רק עוד חמש שנים לצאת מאן. ביקש הקשיש לדעת באיזה מחנה מתגורר חיים בכדי

עולים, הוא יודע בדיוק שקשה לנו, והוא בוודאי לא "מפקיר" אותנו לגורלנו. אלא חושב עלינו ודואג לנו ולא יחסיר מאתנו דבר. ה' זן ומפרנס לפני עליית המחירים וגם לאחריה.

אתם יכולים לראות את הסיפור הזה כטלפון אישי לכל אחד ואחת מכם. על הקו בורא עולם, אבא שבשמיים, והוא מתקשר אליכם ואומר: "בני היקר, בתי היקרה, אני יודע שבעל הבית מעלה לך את השכירות, אני יודע שהמשכנתה שלך מתייקרת, אני יודע שכל תדלוק של הרכב שלך הרבה יותר יקר, אני יודע שאתה ואת יוצאים מהסופר עם אותה עגלה אבל עם חשבון הרבה יותר גדול. אני יודע הכול, ואני דואג לך, ואני מוכן ורוצה ומשתוקק לתת לך ולהשלים לך את כל מה שחסר לך, את כל מה שהעלו לך. אל תדאג, אל תדאגי. חזקו ואמצו, אני איתכם!"

זה הזמן לאהבה

מסר נוסף ולא פחות חשוב. אנחנו נמצאים כעת בימי בין המצרים שבהם אנחנו מתאבלים על החורבן שקרה לנו בגלל שנאת חינום. בזמן שקשה לכולם בפרנסה - עלינו לשים לב יותר לחברים, לתת אוזן קשבת, לעודד, להתחשב, להתחזק בצדקה ובגמילות חסד. סיפור כזה הוא לימוד זכות גדול על עם ישראל ונדבך נוסף בבניין בית המקדש.

האגדה מספרת על שני אחים שהיו שדוניהם סמוכים זה לזה. לאחד הייתה משפחה ברוכת ילדים והשני היה רווק וערירי. לאחר שקצרו את שדוניהם ואספו את האלומות והעמידו גורן, שכב כל אחד בביתו והתהפך על משכבו.

האח הרווק אמר בלבו: הלא אחי צריך להאכיל פיות רבים, ואני אין לי צורך בכל התבואה הזאת, אקום בחסות החשיכה ואעביר בחשאי חלק מהתבואה מהערימה שלי לערימה של אחי...

וגם אחיו, בעל המשפחה, חשב על אחיו הבודד ורצה לחזקו ולשמחו, ואמר בלבו אקום באישון הלילה ואעביר חלק מהתבואה שלי לגורן של אחי בלי שהוא ישים לב - שלפחות יוכל להתנחם בהצלחה ובשפע שלו, ואולי אף ירצו יותר לקחתו כחתן בגלל עושרו...

כך קמו שניהם לבילה ונשאו ברניה על שכמם את אלומותיהם. באמצע הדרך נפגשו שני האחים. כל אחד ראה מולו את אחיו, והבין מיד את מחשבותיו הטוהרות. הם נפלו זה על צווארו של זה ובכו מהתרגשות על האהבה שביניהם.

אומרת האדה שהקדוש ברוך הוא ראה את זה ובחר באותו מקום להיות מקום המקדש לדורות!

יהודים יקרים, מה שהיה חסר לנו עכשיו זה רק בחירות. כאילו לא מספיקה לנו שנאת החינום שכבר משתוללת. זה הזמן להרבות באהבת ישראל. במקום לחלוק ולבזות ולשנוא, אנחנו צריכים לרחם על כולם, לאהוב את כולם, ולהתפלל על כולם, לרחם, לוותר, לעזור, והעיקר לא לצעוק על יהודי, וכמובן להרבות בטוב וחסד בעולם הזה כדי שזנכה לתקן את כל השנאת חינום וזנכה לבניין בית המקדש ברחמים, במהרה בימינו אמן.

ברכת שבת שלום ומבורך

שיוכל
להגיע
אליו להניח
הנער ניסה להניעו
תפילין.
מורעיו
שנשמע מסוכן ולא כדאי
בכלל, אך ר' נחמן לא הקשיב וסחף בשיריו את הנער
הצעיר לשירה בצוותא שיחד הם מתחזקים באמונה
ומתמלאים בתקווה ונחמה.

למחרת בבוקר כהרגלו קם חיים מוקדם והתחיל בתפילת שחרית מתחת לשמיכה, רגע לפני שסיים הרגיש בנגיעה קלה, מרוב בהלה כמעט ופרחה נשמתו ונחרד שאולי גילו אותו ועכשיו יחרימו את התפילין ויפגעו בו. חלץ את התפילין בזריזות הציץ מבעד לשמיכה. למולו ראה את ר' נחמן ברנוב ובאחת נרגע ונשם לרווחה. אך לפתע שוב נבהל והפעם דאג ללידו המבוגר שמה יתפסו אותו ויהרגו אותו על שברח מהמחנה שלו. הרגיע אותו ר' נחמן, ביקש את התפילין ונכנס מתחת לשמיכה. לאחר כשעה יצא כשעניין אדומות וסיפר ששיחד את השומר במחנה במנת הלחם היומית שלו כדי שיתן לו לצאת מהמחנה ולא ילשין עליו.

"מחר אבוא שוב באותה השעה" אמר הקשיש, "ואם צריך אותך כל יום על מנת הלחם שלי בכדי לקיים מצווה כה חשובה שהתגלגלה לידי - מצוות הנחת תפילין" המשיך היהודי לספר "התרגלתי לכאב הרעב, זה אינה פעם ראשונה שאין אוכל מגיע אל פי והנה ברוך השם אני חי, במשך שבוע כלאו אותי ללא מזון כיוון שלא הסכמתי לחטוב עצים ביום שבת קודש".

במשך מס' שבועות המשיך להגיע כל בוקר ר' נחמן אל הצריף להניח תפילין כשכולו מלא שבח והודיה לבורא על חסדו, עד שהנער חיים נאלץ לעבור למחנה מרוחק מאוד ואת אותו חסיד לא זכה יותר לראותו.

שומרים על קדושת ביהכ"ס - לומדים הלכה

מי שהולך לדבר מצוה ורוצה לקצר את דרכו
דרך בית הכנסת אינו ראשי לעשות כן
אולם ישנם פוסקים המתירים
ובפרט אם הוא "ממהר" לדבר מצוה
ואם לא יקצר את הדרך יפסיד את המצוה
(מתוך הספר: בית הכנסת כהלכה)

לייחד לו שעה

התבודדות ומעלת התפילה
הספר של הרב שלום ארוש
052-2240696

ויקשר מחשבתו בו כאילו כבר עומד לפניו ביום הדין, וידבר לאל יתברך כאשר ידבר העבד אל רבו והבן אל אביו... וכתב עוד: והעיקר הבכיה והיודי והגדרים שלא יעשה זאת לעולם, והי' יראה ללבב. ע"כ. והנה, הבאור הלכה הנ"ל הזכיר הנהגה של יום אחד בשבוע, אבל באמת כל מי שהאמת יקרה לו, מבין היטב שאי אפשר לאדם פשוט להתרחק יום שלם מבני אדם, ועוד לעסוק בתשובה יום שלם, וגם כל אחד מבין שברבי חטאיו, לא צריך שיחכה לסוף השבוע על מנת לעשות תשובה, ומה גם שבדרך כלל, הוא ישכח מה שהיה בתחלת השבוע. אלא כל יום ויום צריכים לעסוק בתשובה.

כל שכן שלא יחכה לסוף השנה בשביל לעשות תשובה. כי אם יחכה אדם לימי אלול על מנת לעשות תשובה על חטאיו ועוונותיו, אוי ואבוי לו, כי ישכח את רובם, ועוד, כיצד יוכל לחיות כל אותם ימים עד אלול כשמשא העוונות על כתפו, וכל מיני ייסורים וצער באים עליו בשל עוונותיו וכל שכן שמוכן על פי כל המובא לעיל, שזו שטות גדולה לסמוך על ימי התשובה בסופה של השנה, בעוד שאפשר בכל יום להמתיק את כל הדינים ולחיות חיים מתוקים, ובפרט שמאוד חשוב להגיע לאותם ימי תשובה בלי אותו מצבור עצום של העבירות של כל השנה, וכך יכול לעסוק באותם ימי רצון בתשובה יותר עמוקה ויסודית, ולזכות להתעלות אמתית.

אדם שאינו שופט את עצמו, הוא גם מפסיד את ההזדמנות להיפטר מכל הדינים, וגם יש עליו קיטרוג על כל עוון ועוון ולו הקטן ביותר, והוא מעורר עליו דין אחר, גדול עוד יותר. כי מאחר ובשמיים רואים, שהוא חי את חייו בלי חשבון, ואין לו עניין לתת דין וחשבון לפני הקדוש ברוך הוא על כל מעשיו, ולמעשה זה מראה שלא איכפת לו ואין לו יראה מה, והוא חי כאילו אין דין ואין דין, ואין שום הנהגה והשגחה ח"ו, וכל אחד יכול לעשות ככל העולה על רוחו מבלי לתן דין וחשבון, אם כן, גם בשמיים מפסיקים לעשות חשבונות, וה' מסיר השגחתו ממנו, וכל פגעי הטבע והמזיקים יכולים לעשות בו כרצונם, בלי שום חשבון.

זה בשביל לחזק את הנקודה, שכל אדם חייב שיהיה לו זמן לעשות חשבון נפש על כל מעשיו, והזמן הזה הוא השעה התבודדות, כי ללא שעה התבודדות לחשבון נפש, מתי יעשה האדם את חשבון הנפש שלזו תוך כדי עשיית שאר דברים? אף אחד לא יכול להגיע לישוב הדעת אמיתי, כשהוא נתון ללחץ החיים ולמלחמת הקיום, ומבלי להיות פנוי לגמרי, ליישב את דעתו. וזה גם בטח לא מראה על רציונות, לעשות חשבון נפש ותשובה ברישול כזה. וזה מה שכתוב בביאור הלכה על שלחן ערוך אורח חיים סימן תקע"א, שמביא את מה שכתב הש"ח"ה הקדוש בשם ספר חרדים, שתלמיד חכם לא יסגף את עצמו, רק יום אחד בשבוע יתרחק מבני אדם, ויתבודד בינו לבין קונו.

ר' מאיר הלוי ראטענברג זיע"א - אור לשמים כ"ה תמוז

לאורם נלך הילולא דצדיקיא

קו האמונה
02-6444250

המאור ושמשו. והשלישי הוא רבינו רבי מאיר מאפטא ז"ע. רבינו היה בעל מגן נפלא ומשורר נפלא ומחונן בקול נעים ומלא מתיקות, וכל ניגוניו ונוסחאות תפילותיו היו מלאים בכיסופים לבורא ית"ש, ועד היום יש במסורת מניגונים אלו המעוררים רגשות קודש.

כשנפטר החוזה מלובלין ז"ע המשיך רבינו את דרכו, ואף החוזה רמז את זאת כשביקש להעלותו לתורה לחמישי ושם כתב: **וַיִּסְמָךְ יְתָי יְיָוֵי עָלָיו וַיִּצְאֵהוּ פְּאֻשָּׁר** ובכך ראו גדולי התלמידים סמיכה להנהגה, ואכן כשנסתלק רבם קבלו את רבינו לרב עליהם.

ספרו "אור לשמים" על התורה הכתוב בדרך הפרד"ס מכיל גם קצת חיזושים וש"ת בדרך הפלפול.

תמצית משנתו הטהורה של רבינו היא הכנעה ושפלות מתוך שמחה, ורצון לעורר שפע טובה וברכה לישראל, וכמו שכתב בספרו הק' (פרשת בשלח מ"א ב' ד"ה עזי) "דהנה העיקר יוסד שורש העבודה הוא ע"י מידת האין כאשר הורגלו לדבר מזה תמיד, לא להרפות מזה כלל"

רבינו כתב בספרו (בלק פ"ז) כי ימי בין המצרים הם ימים קדושים והימים האלה גם מסוגלים לתשובה ובנוסף לזאת הם מסוגלים לפרנסה "כי הם כ"א יום כמנין השם הק' "אה-ה" סוד התשובה.

רבינו תיקן תפילה מיוחדת מאוד שנדרסה בראש הספר "אור לשמים" והרה"ק ר' שלמה הכהן מרדאמסק ז"ע היה רגיל לאומרה בכל יום ערב ובוקר, ואמר שהיא סגולה לפרנסה והצלחה, לאומרה בכל יום.

רבי מאיר הלוי נפטר באפטא ביום כ"ה תמוז תקפ"ז ומנוחתו כבוד באפטא. תורת אמת היתה בפיהו וסי יתן ועיניו תראה בקרוב בקיום דברי קדשו בשובה ונחת מרוב כל, אכ"ר.

רבינו הק' נולד לאביו רבי שמואל סג"ל הלוי מצאצאי הש"ח"ה הקד' ולאמו שהיתה נכדת הש"ך - רבי שבתי הכהן זיע"א.

את התורה למד מאחיו הגדול ר' מרדכי מסוכטשוב שהיה תלמידו של הרה"ק בעל נעם אלימלך ז"ע ומגדולי תלמידי החוזה מלובלין, וזרכו התקרב להיות גם מתלמידי החוזה מלובלין ז"ע.

את תורתו למד בתחילה מתוך דחקות נוראה, וביתו היה ריק מכל, ובעוד שהוא עצמו שרוי היה בתעניות רובו של שבוע, רעבה משפחתו ללחם ממש, ומספרים שפעם אחת בימי החורף הגדול היה קור גדול ונגרם ע"י כך לרבינו ביטול תורה גדול ועבודה, התפלל להשי"ת בלשון הזה: "או שלמאיר יהיה מעות לקנות עצים להסקה או שהקור יפסק" ומיד נפסק הקור.

רבי דוד מלעלוב ביקר בביתו, ולאחר שעמד על מצבו הקשה התבטא כי יבואו ימים ועל שולחנו ישפך יין רב כמים, ואכן לא ארכו הימים ור' מאיר זכה לקיים את התורה מתוך עושר.

רבינו כיהן כרב בעיר סטאנביץ עד שנפטר רבו הק' ה"אוהב ישראל" מאפטא ואז עבר למלאת את מקומו, וזאת משום מעשה שהיה בשנת תקצ"ט שאמר ה"אוהב ישראל מאפטא לבני ביתו שיארוז את החפצים, משום ששמע משמים שרבי מאיר הלוי נבחר להיות רב בעיר אפטא. והיות שאין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא נימה א"כ עליו לפנות את מקומו, כי אחריו חייב בסכנה, ובאותו שעה עבר לכהן ברבנות בעיר יאס, כי אחרת חייב בסכנה, ואילו רבינו עלה על כס הרבנות באפטא שבה כיהן כרב עד יומו האחרון ושם מנוחתו כבוד.

היה תלמידו של החוזה בכל כוחו ונשמתו, והחוזה מלובלין כיבדו מאוד עד שפעם אחת התבטא: "יש לי שלוש תלמידים שאינם שוכחים מפחד השי"ת אפילו רגע אחד והם: הרה"ק ר' צבי הירש מזידטשוב ז"ע והרה"ק ר' קלמן מנייאשט ז"ע -

משלימים את תורת רבי חיים קנייבסקי

תורה צריכה דוקא להיות בדבור, כי הלימוד שהוא במחשבה לבד נשתכת, ואין בא לידי מעשה.

תתמגנט לזה!

להזמנות לאירועים | חתונה | בר-מצוה | ברית | להקדשות ולזיכוי הרבים
052-2240696

כדי שתקבלו את הטופ נתנו לכם הכל

רק בעלון האהוב "חוט של חסד"

נעים לעין

עלון מעוצב ונאה
לעין למרות
הפיקוח הרוחי

פיקוח רוחני

צוות עלון קפדני ולא
מתפשר על מנת
להגיש לכם תוכן
יהודי נקי

עשיר

העלון מכיל תוכן
המתאים
לכל המשפחה

אמוני

העלון היחיד בעל
תוכן אמוני עשיר

תמיד יהיה לנו טוב ואפילו עוד יותר

לידיו של החתן וקידש בה את הכלה בשמחה. ממילא אין שום סימן לא טוב בנפילת הטבעת, אלא רק שהזמן עדיין לא הגיע. ועתה שכבר הגיע הזמן בעזרת השם, הזיווג יעלה יפה יפה."

ידידי היקרים, יש הרבה מאוד מה ללמוד ממעשה זה. לא מעט פעמים אנחנו מסהרים להסיק מסקנות לא נכונות, ומסבירים את מה שקורה לנו באופן כזה או אחר שאינו טוב, וחושבים שזה הסימן המובהק לכך שלא נצליח וכיוצא בזה. אמנם, מוטלת עלינו החובה לחיות באמונה, להאמין בהשגחה של ה'.

הדבר העיקרי שחייבים לקבוע בלבנו הוא מה שמלמד אותנו מורינו הרב שלום ארוש שליט"א וחוזר על כך שוב ושוב, שכל אחד מאתנו יאמין: השם יתברך אוהב אותי אהבה אין סופית, ותמיד יהיה לי עוד יותר טוב ועוד יותר טוב, וכל מה שקורה לי ועובר עליי בחיים - זה אך ורק לטובתי, וגם אם נראה לי שהדבר לא מסתדר או שלא הולך לי, השם יודע בדיוק מתי הזמן הראוי עבורי לכל דבר. וזה נכון לכל דבר: לזיווג, לזרע בר קיימא, להצליח באיזה מקצוע, להשיג דבר כזה או אחר.

שמעתי לא מעט פעמים על אנשים שהשם פתאום "זרק" אותם מהמסלול המקסים שסללו להם וחרב עליהם עולמם, ורק לאחר זמן הבינו את ההשגחה הנפלאה של השם, כמה שזה היה הדבר הטוב ביותר עבורם. לכן, ידידי היקרים, נתחזק באמונה שהשם עושה לנו טוב ונזכה לומר תודה על כך, וע"י האמונה שלנו תתבטל הגלות לגמרי ויבוא משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

מעשה שהיה בחתונה שבה נכח מרן הגר"ז מבריסק זצ"ל. בזמן החופה, כאשר הגיע זמן נתינת הטבעת לכלה, נפלה לפתע הטבעת ונעלמה. כולם חיפשו את הטבעת ומצאוה, והחזירו אותה לחתן. וכאשר רצה החתן לשוב ולתת את הטבעת, נפלה הטבעת בשנית. שוב חיפשו את הטבעת עד שמצאוה. ובסוף לשמחת כולם קידש החתן את הכלה בטבעת. אלא שהחתן, הכלה והמחנותיים - ליבם נקף אותם, והרהרו לעצמם: מה פשר הדבר הזה שפעמיים נפלה הטבעת ונעלמה, והחופה התעכבה זמן רב, אולי יש בזה סימן לרעה שהזיווג הזה לא יעלה יפה חלילה? הרי בכל יום ישנן עשרות חתונות, ומעולם לא שמענו שהטבעת נפלה מידי של החתן פעמיים...

הרב מבריסק הבין לרחשי ליבם, ומיד אמר: "יודעים אתם למה הטבעת נפלה? משום שעדיין לא הגיע הזמן", וביאר את דבריו, "הקב"ה קובע לכל חתן את הזמן המדויק שבו יזכה לקדש את הכלה כדת משה וישראל. הזמן שנקבע הוא באיזה יום, שעה, דקה ושנייה, ובדיוק באותו הרגע מוסר החתן את הטבעת ומקדש בה את כלתו, ואפילו לא רגע אחד, לא לפני כן ולא אחרי כן."

"בחתונה הזו", אמר הרב, "החתן והכלה כבר עמדו תחת החופה, מוכנים ומזומנים לקידושין, אבל נותרו דקות ספורות לזמן שנקבע משמיים. ונוצרה בעיה, מצד אחד החתן כבר עומד לקדש, ומצד שני הזמן טרם הגיע. כדי לפתור את הבעיה, היו חייבים לעכב את הקידושין; ואיך יעכבו אותם בזמן שכולם עומדים מוכנים? לכן נשלח מלאך משמיים שיפיל את הטבעת מידי של החתן פעמיים, ובתוך כך עברו הדקות הללו. וכשהגיע הזמן שנקבע לקידושין, שבה הטבעת

חיזוקון

מתחזקים בשמירת שבת

הפת בסעודה

יאכל כל כזית לחם בתוך 7 וחצי דקות. וחכם עיניו בראשו לאכול מיד את הלחם, כדי שלא ישבע משאר מאכלים, ואחר כך יקשה לו לאכול לחם כשיעור (בהלכה ובאגדה)

לקבלת מטרים מחזקים 052-6672221

מוסיף

ההזדקק

מתחזקים בקבלת שבת מוקדם

המוסיף מחול על הקודש ומקדים את קבלת השבת הוא מראה את חביבות השבת, שהוא שמח בבואה וזהו כבודה.

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה
al5308000@gmail.com | 02-5812252

היכן בפרשתנו רבע שהוא בעצם אחד מחמישה?

תשובה לפרשת חוקת:

"וישלח מלאך ויציאנו ממצרים" (כ טז) ופירש רש"י מלאך זה משה, מכאן שהנביאים קרויים מלאכים.

זוכה לפרשת חוקת: חיים גליק, רחובות.

al5308000@gmail.com | 02-5812252

קשים במיוחד שהיה לי קשה והרגשתי בודדה מייד שמעתי את הדיסקים של רחלי הקטנה וזה היה עושה לי שמחה בלב, ממלא אותי בשמחה ואמונה ומשקיט את הכאבים והייסורים.

בהשראת הדיסקים הייתי אומרת לה' הרבה תודות ומזמורי לתודה, מילאתי את שקי התודה שלי בעוד מזמורים ותודות לה'. באותו הזמן התחיל גם לצמוח לי לאט לאט השיער עד שכבר לא ראיתי צורך בחבישת הפאה ולאחר התייעצות עם אמא ואבא החלטנו שאין לי עוד צורך בפאה.

הגיע היום בו נפגשתי עם הכיתה ועשו לי מסיבה מאוד יפה ומשמחת בה אמרתי לקדוש ברוך הוא תודה וביחד עם הכיתה אמרנו את המזמור המיוחד - "מזמור לתודה" המורה שמה יד על כתפי ואמרה לי- רחלי את ממש גיבורה את ניצחת מחלה כל- כך מסובכת, התרגשתי מאוד. היום ברוך ה' אני בת תשע ואני בריאה תודה לה', אב הרחמן שאוהב אותנו ועושה לנו הכל מאהבה בלבד. מרגישה ממש כמו הילדה של הדיסק אבל במציאות: רחלי הקטנה לומדת אמונה ואומרת תודה!

רחלי הקטנה- זה סידרה או אמיתי?!

שלום, שמי רחלי. רציתי לספר את סיפור התודה שלי. לא על אף אחד מישראל גילו לי את המחלה הידועה בהיותי רק בת שבע, עברתי הרבה בדיקות וטיפולים כימוטרפיים והשיער שלי נשר כולו, לכן נאלצתי לחבוש פאה. ילדה בגיל 7 עם פאה. התקופה הזו הייתה לא פשוטה כלל וכלל, זו הייתה תקופה שבה הייתי חלשה מאוד ועייפה תמיד. באחד מימי האישפוז נכנסו מספר רופאים לחדרי שבבית החולים ואמרו להורי בפנים דאגות מאוד שכנראה אצטרך לעבור ניתוח. נלחצתי מאוד בגין הניתוח הקרב והבא.

הורי ניסו להרגיע אותי במילות אמונה ואמרו לי שאני צריכה לקבל שהכל מאיתי יתברך ולהאמין שהקדוש ברוך הוא מעביר אותי את כל הדרך המפרכת הזו רק בגלל אהבתו וחיבתו הגדולה אליי.

ביום הולדתי זיבאיי קנו לי הורי דיסקים של רחלי הקטנה, שמעתי אותם והתחזקתי מאוד בתודה ובאמונה. הדיסקים הללו מלאי עוצמה ואמונה, נותנים הרבה כח והרבה כלים לחיים. ובמצבים

כבוד הזולת | תמוז

אנו כולנו חלקים של נשמה אחת גדולה! לכן תדע שכל יהודי הוא חלק ממך, ותתיחס אליו כפי שאתה מתיחס לעצמך. (א.ב. של החיים)

לקבלת מסרים מחוקים- 052-6672221

פתרונות יש לשלוח עד יום שני למייל: al5308000@gmail.com או לפקס: 02-5812252 יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון

עשורון

בדרכי אבותנו

זהו את הצדיק בתמונה והשלימו את האות המתבקשת, את התוצאה כתבו למטה. ספירת האותיות היא רק מהשם הפרטי ושם המשפחה (ללא הכינוי 'הרב') השמות הם של הצדיקים ולא הכינויים לדוג' - ר' ישראל מאיר ולא החפץ חיים

אות שניה

אות ראשונה

אות שביעית

אות תשיעית

אות ראשונה

אות שניה

אות שלישית

אות שלישית

אות רביעית

אות שניה

אות שביעית

אות שישית

התוצאה מהאותיות

בדיחות הדעת

איזה אחד שאוהב מאוד את הים קרא את השמות של כל הילדים שלו על שם הים: גל, חופית, ואיציק. אז חברו שאל אותו מה הקשר איציק לים? ענה לו שזה המציל!!!

העלון מוקדש להצלחת

רבקה בת חנה
משפחת אברהמי

להקדשת העלון: 02-5308000

כל כך מוצא חן בעיני. אבל יום אחד אצטרך לנסות את הפטנט השלם... (הסיפור מעובד מתוך הספר של עדינה בר-אל)

התמקדות

הסיפור מעניין, ואפשר גם להקריא אותו לילדים ולחשוב איתם ביחד מה המסר. מבחינתי הוא פתיח מצויין לנושא של "התמקדות". התמקדות במה? זו כבר שאלה מצוינת. גם שמעון בסיפור לעיל שאל אותה. היו לפניו שתי אפשרויות: התמקדות בלימודים או התמקדות בכדורגל. בסיפור עם שמעון, הוא החליט להתמקד בכדורגל. בואו נתמקד בסיבה שלו, ונשאל: מה הסיבה ששמעון לא התמקד בעיקר, שהוא הלימודים, והעדיף להתמקד בכדורגל שהוא הטפול? כנראה ישנם סיבות מגוונות, אך העיקרית שבהם היא: "סיפור ההצלחה". שמעון מתמקד במה שהוא טוב בו ומצליח. שמעון מצליח בכדורגל, ולכן הוא משקיע בכדורגל.

סדר עדיפויות

כדי ללמד ילד להיות ממוקד במה שחשוב לו ולנו, עלינו ללמד אותו את המושג "סדר עדיפויות" לימוד זה, נשאר בע"ה לשבוע הבא. ובינתיים נקריא לו את הסיפור, נחשוב אולי אפשר ליצור מהסיפור הזה דיון על משמעות בחיים (כמובן לפי גיל הילד) על עיקר וטפל, ועל השאלה העיקרית: מהו הדבר הכי חשוב לנו, והאם אנתנו משקיעים את החיים שלנו במה שחשוב באמת.

המשך בע"ה בשבוע הבא!

הרב אבוהצירא - יועץ, מאבחן ומטפל
לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוהצירא

לומדים להצליח פרק כא'

הורים יקרים, המאמרים האחרונים עוסקים ב"מימוניות ההכשרה ללמידה" דהיינו: באותם כלים שבאמצעותן ניתן להגיע ללמידה. בפרק הנוכחי, נתחיל ללמוד על "התמקדות" שהיא המיומנות השלישית מתוך חמש המיומנויות, שהן: סדר וארגון, ניהול זמן, התמקדות, ריכוז ומוטיבציה.

המפתח להצלחה

שמעו סיפור, שמעון לא אהב ללמוד. אז מה? יש עוד ילדים שאינם אוהבים ללמוד, אבל שמעון לא אהב עוד משהו- שמעון, גם לא אהב לקבל ציונים נמוכים. בכל פעם שחילקו מבחנים בדוקים בכיתה, היה שמעון לוקח במהירות את המבחן מידי המורה, מקפל ומכניס לכיס. "כמה קיבלת?" היו שואלים החברים. "לא אכפת לכם!" היה עונה בזעף, "ובעצם, גם לי לא אכפת בצלצול להפסקה, היה שמעון חוטף מיד את הכדור ורוץ איתו החוצה. ושם במגרש, שמעון היה כמובן על הגובה! שמעון, היה מצטיין בכדורגל, וברגע שנכנס למגרש, הוא כבר שכח את הציון הנמוך שקיבל במבחן. אבל לא רק הוא שכח, גם חבריו שכחו, המשחק היה יותר מעניין ובמיוחד שחבריו העריכו אותו על הגולים הנהדרים, שהצליח להבקיע לשער. "כדורגל, כדורגל! כל היום רק כדורגל" אמא הייתה כועסת על שמעון, "ומה יהיה על הלימודים?" שמעון לא היה עונה, רק משפיל מבט ומסתכל על הכדור שלו, כן זה שבזכותו הוא היה מצליח ומקבל מעמד בין חבריו.

בסתר ליבו, שמעון היה מהרהר וחושב: "איך אפשר להצליח במבחנים? איך אפשר להצליח בלימודים? חבל שאין לי פטנט". יום אחד שמע שמעון את אחותו שרה, משוחחת בטלפון עם סבתא: "סבתא, אל תשכחי להדליק בשבילי נרות לצדיקים, סבתא... כן... ביום שלישי, בעשר בדיוק"

שמעון התפלא: ביום שלישי בשעה עשר? מה פתאום מדליקים נרות באמצע השבוע? "נרות? מה פתאום נרות? מה אמרת לסבתא" שאל את אחותו. שרה הסמיקה קצת: "אה... סתם..." אבל הוא לחץ שתספר לו. "טוב,

אספר לך", אמרה שרה, "אבל שלא תעז לגלות את הסוד הזה לחברות שלי". אחרי ששמעון הבטיח לה, היא סיפרה לו, שיש לה ולסבתא הסכם: לפני כל מבחן סבתא מדליקה נרות ומתפללת. ושבתא עושה זאת, היא מצליחה במבחן. איזה רעיון! שמעון היה מאושר. הוא גילה את המפתח להצליח במבחנים! עד מהרה באה לידי ההזדמנות לנסות את הפטנט. "תלמידים", הודיע המורה, "בשבוע הבא יהיה לכם מבחן מסכם בתורה על כל ספר שמות". כל התלמידים התרגשו ועשו תוכניות איך ללמוד, עם מי ומתי, כדי להספיק בזמן ולהוציא ציונים טובים, ורק שמעון לא היה מודאג. "נו, שמעון, מתי תתכונן למבחן?" הייתה אמא שואלת יום יום. שמעון היה עונה: "יהיה בסדר, אמא, אל תדאגי! יש לי תוכנית" ויורד לשחק כדורגל. בערב המבחן צלצל שמעון לסבתא וביקש: "סבתא, שרה סיפרה לי את הפטנט שלכם, הפטנט של המבחן, את יכולה להדליק מחר נרות בשבילי". "טוב" צחקה סבתא, "יש לך מבחן מחר?" "כן, בשעה תשע, מבחן בתורה". סבתא הבטיחה לדייק.

למחרת בשעה תשע חילק המורה שאלוני בחינה, לא דף אחד, אלא חמישה דפים, מבחן מסכם על כל חומש שמות. שמעון ישב, העט בידו. הוא קרא את השאלה הראשונה- והנה... הוא לא ידע דבר! הוא זכר, אמנם, במעורפל משהו על משה ואהרון, משהו שלמדו מזמן בכתה, אבל את הפרטים לא זכר, ובכלל לא ידע איך להתחיל לכתוב את התשובה. אחר כך קרא את השאלות הבאות, גם עליהן לא ידע לענות. איך זה יכול להיות? אולי סבתא שכחה? אולי סבתא לא דייקה? לבסוף הוא הגיש למורה דף כמעט ריק ויצא סן הכיתה, עצוב מאוד. כשחזר בצריים לבית, צלצל לסבתא: "סבתא, הדלקת נרות?" שאל אותה. "כן, שמעון", אמרה, "בדיוק בתשע". "אז למה לא ידעתי שום תשובה?" שמעון כמעט בכה. "לא ידעת שום תשובה? למדת?" שאלה סבתא. "לא", ענה. "אוי ואבוי" אמרה סבתא, "שרה סיפרה לך, כנראה רק חצי מהפטנט. החצי ראשון הוא שצריך להתכונן למבחן, החצי השני הוא שאני מדליקה נרות ומתפללת, שהנכד שלי יזכור ולא ישכח מה שלמד.

"שמע שמעון את דברי סבתא ואמר בליבו: "זה לא

הספרים האהובים של הרב שלום ארוש קרובים אליך

מחפש את הנציג באיזור מגוריך?

נעזור לך למצא אותו: 052-2240696

עכשיו

